

ПАНТЕЛЕЙ ПЖТНИКЪ

Хубава есенъ. Често преваливатъ дъждове. Всичко е потънало въ зеленина, като че е пролѣтъ. На югъ се издига Балканътъ. Ни единъ листъ не е пожълтѣлъ още въ неговитѣ гори.

Дѣдо Мичо — селскиятъ говедаръ — се препича на слънцето. Наоколо му сж се натъркаляли по зелената трѣва овчарчета.

— Деца, туй хубаво време ще измами птичкитѣ — дума той.

— Защо, дѣдо Мичо? Какъ ще ги измами?

— Какъ! Мина вече цѣлъ месецъ отъ *Пантелей Пжтникъ*, а тѣ още не си отиватъ. Ще закъснѣятъ.

— Кой е тоя *Пантелей Пжтникъ*? Запита едно синеоко момиченце.

— Вие ходите на училище. Знаете да четете, — дума старецътъ. Вземете календаря и ще видите, че на 9 августъ бѣ *свѣти Пантелей*. Викатъ му Пжтникъ, защото тогава птичкитѣ потеглятъ за топлитѣ мѣста. Но това лѣто бѣше хубаво. И есенъта е хубава. Вижте, каква трѣва има навсѣкжде. Балканътъ цѣлъ се зеленѣе. Птичкитѣ гледатъ това и не се сѣщатъ за зимата. А тя иде. Пантелей Пжтникъ отдавна мина. Тѣ сж още тука. Малкитѣ арабчета сж се измжчили да ги чакатъ.

Още не свършилъ дѣдо Мичо, и внучката му Пенка се развика:

— Щъркели! Щъркели! Я вижте — колко сж щъркели!

Всички се загледаха, кждето сочи съ прѣстъ момиченцето. Надъ тѣхъ летѣха много щъркели. Тѣ засѣнчваха слънцето.